

1964

Peer Krisztián új verseinek olvasása közben

*Salakként gyűlik a világ
a szemem sarkában,
torkomat szétkrákoghatom,
hangom szertefoszlóban;
varjak szállnak a betű-
vetésre. Szobám emléke a táj.*

*Anyám sokat dohányzott,
vagy hiányzott sokat,
ködbe vesznek az emlékképeim;
talán a füstjét láttam többet,
s ahogy megérkezett,
újabb kossuthra gyűjtött.
Később symphoniára, fecskére,
a daru nem jött be nála.*

*Talán a daru nem kellett volna,
sem a fecske, symphonia,
de ha már idefüstöltem,
vissza nem szívhatom őket.
Huzatot csinálhatok legföljebb,
a torkomban vöröslő parazsat,
mely lángra lobbanthatja,
kioltva, végleg, a tudómet.*

*S akkor állok elébe – minek?
A tájnak, mely színét veszti tőlem?
Mivel még benne élek, míg ő
énbennem már kihalófélben?
Vagy képzeljem földhözragadtabban?
Típródba hosszú percek óta
vidéken, valami távolsági
megállóban egy csikken,
melyet még csak nem is dobtam ott el,
de izzott még, mikor odaértem?*

*Aztán, nagy nehezen, mintha álmodnék,
s még úgy sem hiszek a szememnek,
elém gördül, Dorog felől
a novemberi ködből elő-
kanyarodó busz, farmotoros,
kilógó seggel, mint ezerkilenc-
százhatvannégyben, nem látok be
az utastérbe, vajon ha most
felszállok rá, visszabújhatok-e
zsebnyi olvasmányomba, vagy nem
bírná már hangyaként a szemem
kivenni magát a hangyabolyban?*

*Felszállok rá, odaveszek-e?
Vagy mindössze ott ragadok,
beláthatatlan időre?*